

Zápisy z Východočeské Expedice v Patagonii v lednu 2018

ÚVOD

Zápisky z Patagonie začínají oslovením mé drahé a milované manželky Petry, která v té době trávila rodičovskou dovolenou v Janských Lázních, v místech odkud pochází, s dcerkou Adrianou, které v té době bylo 7 měsíců. Dopis jsem začal psát na chytrém telefonu a hlavní příčinou byl strach o náš život. Příběh začíná v polovině výletu v BASE kempu NiPoNiNo při hrůzné noci pod Cerro Torre. Té druhé noci v kempu se přihnala patagonská vichřice a mávala s naším stanem cca 20 hodin. Mávala s naším stanem znamená, že jsem každých cca 15 min. museli chytat tyče od stanu a jen doufali že ten ohromný víchř stan neroztrhne. Byl to takový víchř, že ikdyž se mi chtělo na malou stranu tak sem holt měl na 17 hodin smůlu. A v těchto dosti stresových podmínkách jsem začal psát dopis („na rozloučenou“) pro svoji rodinu a jen doufal že je ještě uvidím.

Jinak z našeho výletu se expedice stala na základě touze vylézt něco v Torres del Peine v Chile. Ja zmíněno v textu níže je nutné zařídit si povolení, resp. požádat si o něj min. měsíc předem. Na název se nás zeptali až na místě renžři. Neměli sme to vymyšlené a Štefič přišel s výborným nápadem East Bohemien Expedition.

Ahoj, moje drahá Péťo, rozhodl jsem se, že tímto způsobem budu alespoň trochu zaznamenávat své myšlenky a pocity, které se mi honí hlavou tady na vysněné měsíční dovolené na jihu Ameriky v Patagonii. Dnes je pondělí 15.1., což znamená, že jsme šestnáctý den pryč. Šestnáctý den, co jsme se neviděli, a musím říct, že mě to docela dost trápí a už si přeji být opět s Vámi a moci tě obejmout a naši milovanou Adrijánku pochovat. Je mim jasné, že toho je na tebe děsně hodně a že si suprová žena, protože to všechno zvládáš. 😊 Psala si mi, že mi také píšeš zprávy, nevím, jestli každý den, ale budu potěšen, když mi je dáš přečíst a stejně pochopím, když už třeba nebudou. 😊 Mě se hlavně dost skládá dohromady to, co začínám chtít a po čem toužím. Jsem na vysněném výletě po Patagonii a už bych chtěl být zase s Vámi. Těším se, až přistaneme na letišti v Praze a přijedu za Vámi do Janských Lázní. Mám pocit, že už se mi nikdy nebude chtít jet od Vás pryč a že když někam pojedu, tak jedině s Vámi. K tomu ta smutná zpráva do toho... (pozn. Štefič: ten den jsme se dozvěděli, že nám zemřel pod lavinou kamarád z Janských Lázní.) Asi se prostě začínám hodně bát o Vás i o sebe, takže se to po návratu asi dost změní a už budu cestovat jen s Vámi, lásky moje.

Začal jsem Ti psát deníček až 16. den po odjezdu, protože jsme byli až na výjimky pořád v pohybu, a musel jsem si vystačit jen s myšlenkami na Vás. Pokusím se tedy ve stručnosti popsat, co jsme všechno dělali a co zajímavého jsme prožili.

CESTOVÁNÍ

Cesta do Jižní Ameriky do Santiaga de Chile proběhla překvapivě bez problémů. Silvestra jsme oslavili v letadle dvakrát (Pozn. Štefič: Odlétali jsme 31.12.2017.), protože na trojsedačce s námi seděl mladý Chillan s britským pasem a nejprve jsme připili na Nový rok podle našich hodinek a po hodině zaklepal na svoje hodinky, a i dle mapy bylo letadlo cca na úrovni Londýna, a tak jsme si připili podruhé. Následně při vstupu na Chilskou půdu se poprvé osvědčil můj um španělského jazyka. Při procházení vstupní kontrolou jsem si fajnově pokecal s chlapíkem o Torres del Paine a následně jsem vyhlížel Štefína, jak se daří jemu. No a ten už mě vyhlížel, protože pán po něm chtěl adresu, kde budeme bydlet, což jsme samozřejmě nevěděli. Jen jsem nakoukl do okénka a řekl úředníkovi, že nás vyzvedne kámoš v Puerto Natales a že budeme u něj a že fakt neznáme jeho adresu. Přikývl a byli jsme v Chile. Do odletu ze Santiaga do Punta Arenas jsme měli nějakých sedm hodin, tak jsme postupně získali chilská peseta. Z bankomatu se to Štefičovi nepodařilo, pak jsme zjistili, že mu peníze odečetli z účtu, ale cash

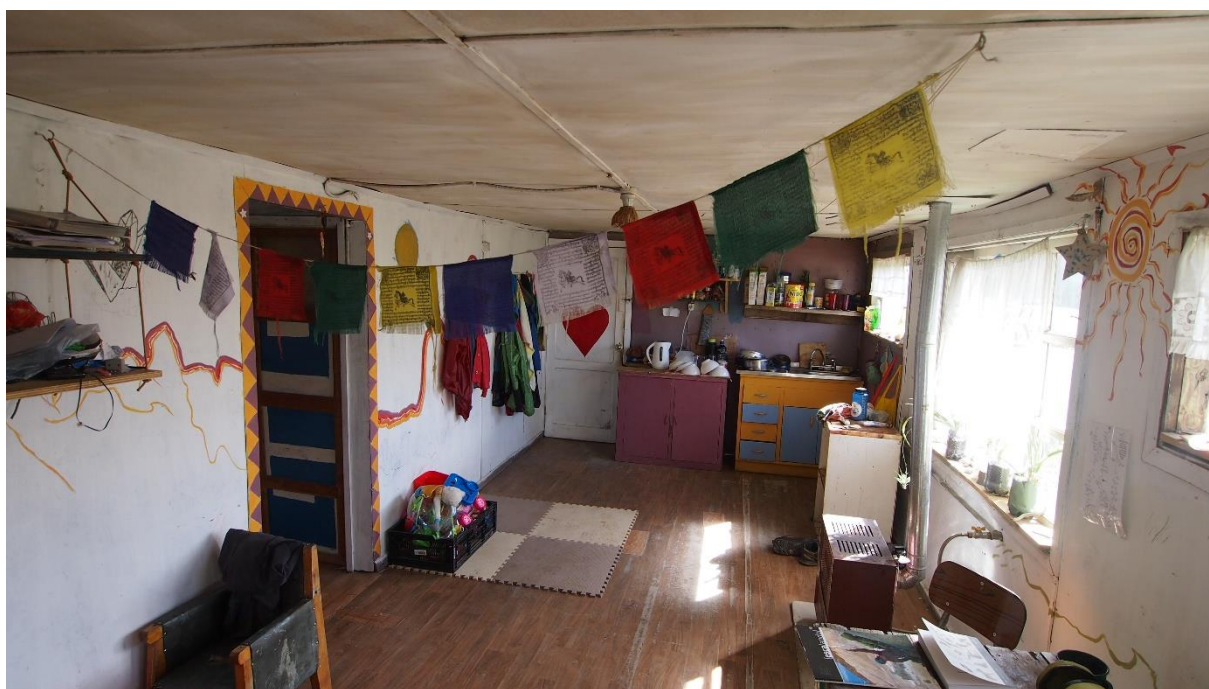
nám to nedalo, tak je to nyní v řešení. Najedli jsme se, odbavili velký batohy a vydali se na rychlou prohlídku Santiaga de Chile. Město moc zajímavé není, ale na kukačku to jde. Na nádraží jsme jeli autobusem dvoupatrákem hned vepředu, tak byly pěkné výhledy. V jedné restauraci jsme si dali pivo, obešli blok a po návratu na letiště prošli check-inem. Hned potom jsme zjistili, že jediný náš let má zpoždění cca dvě hodiny. Já jsem si říkal, že jde vše nějak moc hladce. (*Pozn. Štefič: Jak jsem zmiňoval, kámoš má na kontě nespočet promeškaných letadel, nocí prospaných na letišti apod.*) No tak jsme začali čekat a řešit autobus navazující z Punta Arenas do Puerto Natales. Původní jízdenku jsme stornovali a objednali další na následující ráno. Čekání bylo takové divné, neměli jsme se koho zeptat, kancelář byla jen venku, a když jsem odchytil nějaké lidi od naší aerolinky, o našem letu nic nevěděli a jen se odkazovali na odletovou tabuli. Nakonec skutečně platilo, co bylo psáno, a přilet jsme měli v deset hodin večer s dvouhodinovým zpožděním. Smíření se skutečností, že budeme spát na letišti, jsme se po přiletu do Punta Arenas jen tak zeptali paní od aerolinky, jestli nám nedají nějaké ubytování, a ejhle. Ona prý organizuje privátní autobus do Puerto Natales. Tak paráda, ve čtyři hodiny ráno nás vysadili u Nicolase před domem (*pozn. Štefič: chilský kamarád, kterého jsme poznali v Adršpachu a který nás k sobě poval.*), kde nás kamarád vyhlížel. Ubytovali jsme se v jeho hippie-housu a vše bylo zase, jak má být.

V Santiagu de Chile 1.1. 2018 dopoledne jako ve městě duchů (nikde nikdo)

Nicolasův Hippie-house v Puerto Natales

Hippie-house obýván

VALLEY SOFIA A PUERTO NATALES

Po vyspání se u Nicolase v hippie-housu nám Nico řekl, že navštívíme kamaráda souseda s boulderovkou a že bychom si odpoledne mohli jít vylézt dvě spáry kousek od jeho domu (cca 30 km). Návštěva u souseda Tomase (pozn. Štefič: myslím, že Tomas má chorvatské předky. Další zajímavost je, že jsme o něm našli zmínku ve článku od nějakého Američana o Torres del Paine, kousek toho, co o něm psal viz.!!, celý článek jsem přidal do přílohy.) byla pěkná, lehce jsme zaboulerovali, zahráli na bicí a bubny. Byli jsme pozváni na večerní oslavu narozenin souseda Ivana na tzv. asado (pozn. Štefič: Asado pojmenoval Smolo svůj prvovýstup na FitzRoye, který udělali v roce 2016 viz. Montana 6/2017.). Jeli jsme do skal a Nico řekl, že chce být odpoledne se svojí dcerkou Milou (pozn. Štefič: Nico dělá horského

průvodce a za pár dní jel s klienty na výstup na Aconcaguu.), ale že nás tam hodí autem s koly a my se pak budeme moct vrátit svépomocí. Super plán, lezení se nám líbilo a dali jsme i nějaké sportovně odjištěné cesty vedle. Materiál to byl pískovec. Když pak Nico přijel i s dcerkou, tak jsme se tomu smáli, že první lezení v Patagonii je na písku s friendama. Zpátky jsme byli odvezeni autem a následný večírek asado byl hodně zábavný. Největší atrakcí bylo pití vína z koženého měchu stříkáním si ho z dálky do pusy (1. úroveň), následně pod nos a pití vína stékajícího po rtech do pusy (2. úroveň), a nakonec stříkání vína mezi oči na kořen nosu a opět jeho pití po stečení podél nosu do pusy (3. úroveň). To se teda skoro nikomu nepodařilo a všichni byli totálně zmáchaní červeným vínem. Víím, že se Nico takto nakonec napil a potom i já, když jsem omrknul trik s nakloněním hlavy. Po ránu s námi Nico jel lézt opět do údolí Lago de Sofia do vedlejšího sektoru (pozn. Štefič: oblast se jmenuje Cerro Benítez). Tam byli čistě sportovní cesty na slepenci a lezení poměrně pěkné. Dali jsme asi pět cest a za zmínku stojí Štefičův OS cca 30 m dlouhé 6c+.

!! Over the next yer living in Puerto Natales, I became close friends with another local, Tomás Marucic. Tomás's dad Pepe was a local horseman who had worked closely with two decades of climbing expeditions in Paine. Tomás literally grew up in Torres del Paine National Park in the shadow of the towers. Pepe homeschooled him in a tent at basecamp. Tomás met most of the world-class climbers of the 1980's and 90's, and his training reflects their style. The barn behind his house has a wickedly steep wooden bouldering cave with large granite blocks for free weights, and old tapes of Russian heavy metal blare from an ancient stereo.

„Boelderování“ u Tomase

Lago di Sofia

Zmíněné spráry

Cerro Benítez

Puerto Natales

Bývalé molo – Puerto Natales

TORRES DEL PAINE

Nico nám hodně pomohl s dopravou do národního parku Torres del Paine. Nejprve nás dovezl autem k úředníkům pro povolení ke vstupu mimo značené stezky a pak přímo ke vstupu do parku (*pozn. Štefič: autobusem je to jinak akce na celý den, protože úředníci mají logicky sídlo cca 50 km od hlavního vstupu*).

Krásné skalnaté hory blízko Puerto Natales a domovina našeho kámoše Nicolase. Pomohl nám, jak to jen šlo, strávil s námi několik pěkných dní na úkor své dcery a následně odletěl provázet lidi na Aconcaquu.

Příjezd do Torres del Paine jsme měli o dost jednodušší a hlavně o den kratší. Nico nás vysadil u vstupu, a když viděl naše batohy, začal se nám smát, že jdeme opravdu v alpském stylu. Šli jsme do parku na šest dní a je pravda, že nám zkušenosti z podobných akcí chybí (*pozn.Štefič: S horským lezením máme zkušenosti pouze z Vysokých Tater, kde ta logistika lezení vypadá jinak*), a tak jsme toho měli s sebou asi opravdu moc, ale tak pro jistotu toho bereme trochu víc. Vyrazili jsme po turistické cestě za krásného počasí směrem vzhůru až k chatičce rangerů (5 h), kde jsme si vyřídili papíry, a pokračovali dál do horolezeckého kempu Japonese (další 2 h). Nebyli jsme tam sami, těsně před námi rozbili stan dva Švýcaři (Emil a Amadeus), kteří se chystali na prostřední věž Torre Central. My jsme měli v plánu nejmenší věž ze tří symbolů Paine Torre Norte („jen“ cca 600 m lezení). Druhý den ráno jsme neotáleli a vstávali už ve tři hodiny ráno. Švýcaři odešli těsně před námi (čekala je dvakrát tak dlouhá cesta, i když nástup byl ze stejného sedla mezi věžemi). Byli jsme jim v patách a oproti Nicovým doporučením jsme nestoupali po moréně, ale sněhovým polem s vyšlapanými stopami od parťáků ze Švajcu (*pozn.Štefič: když jsem to místo, kterým jsme nastupovali o dva dny později, viděl téměř bez sněhu, tak jsem si říkal, že jsme pěkný pitomci, že jsme tudy šli a neposlechli Nica, protože vrstva sněhu byla v některých místech poměrně tenká a podklad na kterém ležel sníh, byla hladká plotna vymletá od ledovce*). Skončilo to tak, že jsme úplně do sedla Col Bitch nedošli a při sáhnutí si na zasněženou skálu a zhodnocení podmínek jsme se rozhodli, že jdeme zpět. Rozhodnutí to bylo správné, jelikož kamarádi zkusili namísto cesty Via Britanica na Torre Central naší lehčí cestu Monzino na Torre Norte a i oni to otočili. Proběhli okolo nás, když jsme se škrábali vzhůru vedlejším kuloárem k nástupu cesty Taller del Sol, která měla být naším cílem, až se zlepší počasí. Seběhli jsme dolů do kempu, cestou našli slavný bivak s vydlážděnou podlahou Bonnington Cave a naši přátelé tam už nebyli. Vystřídal je francouzský pár, který tam měl v plánu především hikovat. Po 14 hodinách šlapání jsme byli celkem unaveni a na další den jsme si naplánovali restday. Já jsem to chození snášel o maličko lépe než Štefič, a tak jsem druhý den vyrazil na prochajdu do chaty Chileno omrknout počasí a napsat domů, že jsme v pořádku. Nejprve jsem si myslel, že dvě hodiny tam a zpět dám bousej, nicméně jsem se po půl hodině vrátil a vzal si horoboty (chtěl jsem si z předešlého dne od nich odpočinout, ale přes morénu to opravdu nešlo). Nu a na chatu jsem nedošel a domů vědět nedal, zakecal se s rangery a oni zavolali vysílačkou a zjistili předpověď. Zjistili, že následující den by mělo být vhodné počasí s trochou mraků, ale bez deště a větru. Rychle jsem se vrátil. Začali jsme se balit, že dáme noc v bivaku a po ránu vyrazíme směr Taller del Sol a tím ušetříme ráno dvě hodiny do krpálu. Začalo pršet a přšelo. Do osmi hodin večer jsme dali dead-line, že když nepřestane pršet, nikam nejdemo. Přestalo, nasadili jsme bágly a vyrazili, v dvouhodinovém okně bez deště jsme došli do Bonnington Cave. Vychytali jsme takřka bezvětří, tak se šlo relativně příjemně. Po ránu jsme nikam nešli, protože hoooodně foukalo a přšelo vesměs celou noc i celý následující den. Ten den jsme celý strávili ve spacácích, hráli na ukulele, četli si a hlavně spali. Následující ráno byla obloha jak vymetená a my jsme se nadšeně vypravili směr severní věž. Vyráželi jsme po čtvrté hodině a pod nástupem do cesty byli v 7 hodin. V 8 Štefič začínal lézt, ale podmínky se dost zhoršily. Po ulezení dvou délek jsme se rozhodli, že tohle nechcem (*pozn. Štefič: Opět začalo sněžit, zatečené spáry a plotny byly pokryté ledem a měli jsme úplně zmrzlé prsty jak na rukách, tak hlavně na*

nohách a při představě, že před sebou máme ještě 8 relativně těžkých délek a že předchozí dvě nám trvaly 3h, tak jsme za každou cenu nechtěli riskovat.) a ze skoby pojištěné vklíněncem jsme slanili 70 m skoro k nástupu. Seběhli jsme do bivaku, pobalili batohy a utíkali do kempu. S Torres del Paine jsme se rozloučili a následující den jsme šli dolů po 6 dnech na autobus do Puerto Natales. (pozn. Štefič: Nakonec jsme z top cest na Torres Del Paine, které jsme vyprosili u týpka Jorga z Patagonia Adventures zjistili, že jsme nastoupili do jiné cesty. Říkal nám, že tohle je běžná chyba, která se tam stává, že si lidi spletou nástup do první délky cesty Taller del Sol (5.9) s první délkou Ultima Esperanza (5.10+). My jsme si samozřejmě byli jistí, že to se nám to stát nemůže, že už nás na to upozorňovali nejméně dva lidi. Aby toho nebylo málo, tak jsme naší chybou narovnali druhou délku této cesty. Po cca 30m lezení jsem totiž koukal 15 metrů vlevo a tam byl nějaký štand. Až z topa cesty jsme zjistili, že se jednalo o první štand cesty Ultima Esperanza. Z tohoto štandu se šel travers šikmo nahoru doprava a napojovalo se to do dvojspáry, kde jsem byl. Naštěstí jsem cestou potkal skobu, u které jsem udělal štand, protože nám docházelo lano, odkud jsme pak slanili, protože se to přes namrzlou plotnu těžko dalo napojit do původní cesty. Každopádně jako regulérní štand to nevypadalo, takže jsme reálně skončili někde v půlce druhé délky Ultima Esperanza. Když jsem to lezl tak, jsem si říkal, že ta 5.9 délka je nějaká těžká.)

Cesta zpět byla super v tom, že bus do Puerto Natales jel až v 7 večer, tedy 3 hod poté, co jsme dorazili do budovy stanice, odkud jezdily busy pryč z parku. Tam jsme se nechali dovézt jiným autobusem a šli jsme zkusit stopa. Byli jsme ve třech, ještě s jedním Švýcarem, který se s námi dal do řeči. Cestoval sám, tak byl rád, že má společnost, ale když nám zastavil chlap v dodávce pickupu a řekl, že do Puerto Natales může vzít jen dva ze tří a třetího maximálně na korbě kus do blízké vesnice, kde byla hraniční kontrola, tak začínalo být jasno. Klukům jsem to přetlumočil a sám Švýcar řekl, jedte. Tak jsme se nasáčkovali do auta s Juliem. Hodně vtipný chlap, který chtěl také povídat v angličtině, takže super zábava pro všechny, i když mu to moc nešlo. Odvezl nás opět až přímo k hippie-housu, takže nám tím ušetřil minimálně hodinu šlapání s bágama (pozn. Štefič: *Familiérně označovanými jako "svině".*) Ještě jednou jsme na něj měli štěstí před odjezdem do El Chalténu, kdy jsme po nákupech vyráželi už zpět do našeho hippie-housu, jen zbývalo hodit napsané a oznámkované pohledy. V tom najednou, hej hola, Julio!!! A že to máme kus cesty, že jede s kolegou, ale ať si skočíme na korbu. Opět nás odvezl až přímo před baráček, takže něco úžasného a příjemného. Jen ty pohledy s námi jely do Argentiny a stále čekají v batohu na odeslání z Chile. :)

Po Nicově odjezdu jsme se i my dva vydali pryč z Puerto Natales do Argentiny, do El Chalténu. Lístky nám spadly do klína poslední dva v autobuse na příští den a na stanici jsme dorazili ráno s předstihem. Vše by bylo v pohodě, nebýt mě. Na hranicích Chile a Argentiny jsme stáli frontu a borec na nás, jestli máme pas a v něm jakýsi papír. Přikývli jsme, jasně pasy s jízdenkou máme. Po chvíli stání ve frontě nám to nedalo, protože ty papíry u všech vypadaly trochu jinak než naše jízdenky. Šel jsem se zeptat, a opravdu se nejednalo o jízdenku, ale o imigrační papír, který jsme dostali při vstupu do Chile. Takže hurá do zavazadlového prostoru prohledat batohy. Štefič ho našel, já ne. Dělal jsem si totiž před odjezdem revizi peněženky a uvedený papír skončil u Nica na stole. Už jsem se začal smířovat s tím, že budu muset jet zpět do Puerto Natales a vyřídit si to s policisty a pak dojet do El Chalténu sólo. Nu zkusili jsme jít k okénku, já začal nervózně španělsky žvatlat, že ho nemohu najít a mladík za sklem se usmál, že v pohodě a dal mi razítko. Pak už vše proběhlo hladce, až na místo určení, kde jsme našli punkový kempík El Refugio.

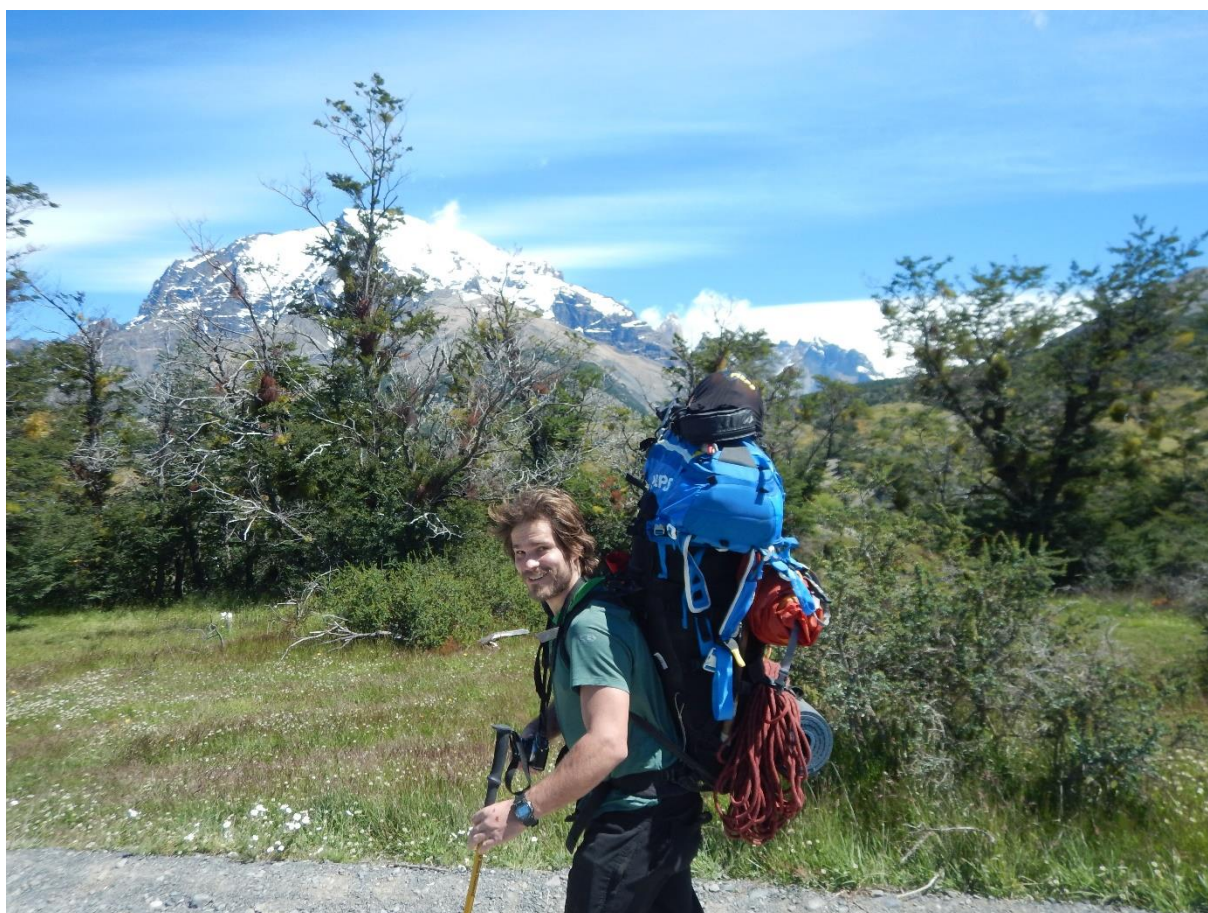
S Nicolasem cestou do Torres

Výhledy cestou na Torres del Peine

První pohledy na náš cíl Torres Norte (výrazná věž v pravo)

Cestovní batůžky

Nástup do Col Bitch k cestě Monzino

Celodenní výhled z bivaku

38 hodin v bivaku Bonnington cave

„Ideální“ podmínka pro párové lezení

Štefič v těžké pasáži cesty „Ultima speranza 5.10+“

EL CHALTÉN, bivak NIPONINO

(pozn. Štefič: Název je odvozený podle dvou původních bivaků Polácos a Norwegos z 60 let a znamená to No Polácos no Norwegos – ani polský ani norský.)

Po odjezdu z Puerto Natales (CH) do El Chalténu (AR) za lepším počasím a známějšími a vyššími horami jsme se v pátek večer ubytovali v lezeckém kempu El Refugio. Nevím teda jak moc lezecký, ale každopádně nejlevnějšího. Odpovídá tomu i jeho obsazení. Už jen například v tom, že tam skoro nikdo nemluvil anglicky. *(pozn. Štefič: Později jsme zjistili, že je to cca půl na půl. Jedna půlka byli lezci a druhá byli lidé, kteří v El Chalténu pracovali a potřebovali finančně nejprůznivější ubytování.)* Ještě v pátek večer jsme pokecali a dostali doporučení, co lézt okolo bivaku Niponino. Jedním mladým místňákem nám byla doporučena cesta Rubio y Azul na věž Medialuna, která je přímo pod Cerro Torre. *(pozn. Štefič: Touto cestou lze podle průvodce pokračovat a vylézt až na vrchol Cerro Torre, což jako první udělal legendární Dean Potter.)* V sobotu jsme se začali připravovat na týdenní pobyt v horách. Nejprve se musí zajít ke strážcům parku a registrovat se, následně nákupy a užít si letní pohody horského městečka. Večer jsme se sdružili díky Štefičově hře na ukulele s místňáky z Calafate a rozloučili jsme se s tím, že se ještě možná uvidíme, až tam budeme trávit noc na cestě zpět do Puerto Natales. Ráno jsme vyrazili s dvou hodinovým zpožděním s vědomím, že bivak není až tak daleko. Dle mapy to je cca 3 hodiny k jezeru Lago Torre a od něho do bivaku dle průvodce to jsou nějaké 4 hodiny. Napakovali jsme si své 30 kg “svině” a vyrazili o půl jedenácté. Po turistické cestě to byla pohoda a ve dvě odpoledne jsme skutečně vyráželi podél jezera do hor. Bohužel už začátek nebyl ideální, jelikož jsme šli dál po turistické cestě a složitě se napojovali na cestičku podél jezera, o které Štefíno od začátku tvrdil, že tam musí být. Byla. No okolo jezera jakžtakž, přeskakování kamenů, sem tam pěšina, sem tam suť. Problém nastal, když jsme došli na “konec jezera” dle průvodce. Bohužel se situace za poslední dva roky dost změnila a jezero se rozšířilo o místo kde dříve býval ledovec přes který vedla cesta. Bylo nutné pokračovat v náročném terénu nahoru a pak traverzovat ve svahu nad nově odkrytou morénou. Pak stále neodkrytou morénou na hranici ledovce a jak to šlo, tak na ledovec, který byl pokrytý vrstvou šotoliny. Na závěr jsme prokličkovali mezi ledovcovými trhlinami do bivaku. Na místo jsme přišli o půl desáté večer a byli jsme dost vyřízení. Bylo tam poměrně dost lidí, což dává dobrý pocit, že jsme přišli ve správný čas. Postavili jsme stan, udělali večeři a s hořícími a bolavými chodidly šli spát. *(pozn. Štefič: Vzhledem k tomu, v kolik jsme přišli, k tomu, že nás bolely nohy, že jsme totálně unavení nemohli kvůli bolesti ani usnout a při představě, že bychom museli za pár hodin vstávat a vyrazit, jsme se rozhodli, že to rozsekne až ráno.)* Po ránu bylo počasí horší, dost foukalo a trošku pršelo. Viděli jsme, jak se všichni chystají dolů. Nu zbyli jsme tady úplně sami, snad jen s jedním párem, který navíc ještě možná byl jeden osamocený Američan, který říkal, že půjde dolů zítra. Celý den byl ve znamení silného větru, deště a sluníčka v krásných horách. *(pozn. Štefič: Snad jen tady se vám stane, že jste na jedné straně údolí a koukáte na krásně sluncem osvětlený FitzRoy masiv a přitom kvůli větru sotva stojíte na nohou a prší na vás zespodu.)* Odpoledne jsem se vydal hledat místo na nějaký bivak, kde bychom si mohli v klidu uvařit. Jeden jsem našel a pak jsem se šel jen kousíček podívat ke skále k nástupu jedné cesty. Při návratu jsem zahlédl, jak si to Štefič mašíruje do kopce směrem k nástupu naší cílové cesty Rubio y Azul. Šel jsem do stanu, četl si a pokoušel se hrát na ukulele akordy E a D. Štefič se vrátil před šestou večer už za o dost horšího počasí, celkem promočený, ale hezky vysmátý. Dorazil až k nástupu, celé to hezky okoukl a promyslel. No teď už jen to počasí. S naším stanem to mává, to je děs, doufám, že se počasí zlepší a vítr ustane, abychom alespoň po ránu mohli přemístit stan na lepší pozici v zákrytu, které se uvolnily odchodem ostatních horolezců. Až z toho jde trošku strach, jak to se stanem mává. Až se vkrádají ošklivé představy, kdyby se skutečně protrhnul, a my pak bychom museli bojovat takřka o holý život. Nicméně nejsme v tak nebezpečném místě, takže by to nebylo až tak horký. A hlavně je to stan půjčený od Nica, takže i jeho konstrukce je vyloženě uzpůsobená do Patagonského větru. *(pozn. Štefič: Marmot Thor – supr stan a velké díky za něj.)*

Je dopoledne a noc jsme úspěšně překonali. Byla to bezesná noc plná snahy podepřít konstrukci stanu proti neuvěřitelnému větru. V noci to znělo, jako kdyby nám na stan padalo kamení, ale byli to jen neuvěřitelně vichrem zrychlené kapky deště. Bohužel se to až do teď nezlepšilo, stále prší a fouká. Snad jen ten vítr je trochu slabší a už bude snad jen slábnout. Dle jedné předpovědi by měl déšť dnes odpoledne ustát, dle druhé ne. Každopádně tomu dáme maximálně jeden den a zítra ráno, když nebude total morder, frčíme dolů. Pro mě osobně to je hodně silná zkušenost. Už se mi asi příště nebude chtít do času, který bych mohl strávit s rodinou, montovat takovéhle šílené expedice. Je dobře, že na sestupu nejdřív, jak to půjde, jsme se shodli oba dva. Po poměrně rychlé domluvě jsme změnili plán a začali se balit. Ve 13h jsme vyrazili směrem dolů a bylo to správné rozhodnutí. Ve 21h jsme se dokodrcali do kempu u jezera Lago Torre. Tento kemp je zadarmo a zároveň jde o poslední místo se známkami civilizace. Bohužel tady není signál, hned jsem zkoušel dát vědět, že jsme se v pořádku vrátili, že jsme unaveni po 8 hodinách trmácení se hrozným terénem s 30 kilovým batohem, trochu vymrzlí, ale rádi, že jsme se bezpečně vrátili. Nyní už nikam do hor chodit nebudeme, takže jsme za celý výlet do Patagonie zažili a viděli spoustu věcí, ale na nic jsme nevylezli, to bude ostuda. :D

Na dnešek byla zajímavá noc (z 16. na 17.1.). Plán byl, že polousušené věci naházíme do polousušeného stanu a půjdeme spát vedle stanu. Stejně nebude pršet. Štefič zalezl do svého dobrého žďaráku a já jsem si lehl na svůj nouzák, že kdyby náhodou něco, tak že si do něj zalezu. Stále mě ale trápilo pomýšlení na to, kdyby opravu začalo pršet a navíc mi kdosi ve snu řekl, že by určitě šel do stanu. Na obloze byly krásné hvězdy, přesto jsem se odhodlal, sbalil jsem spacoš, ve stanu si udělal místo na jedné straně a zalehl. Nu po ránu mně vzbudil déšť a po chvíli, co jsem začal přendávat část věcí do předsíňky, přišel Štefič a rád se tam ještě na chvíli schoulil. Potom vysvitlo slunko, udělali jsme si obídek, dosušili věci. A vyrážíme do El Chalténu, kde se, jak doufám, potkáme s Bódou.

Noc po návratu z hor byla zábavná (z 17. na 18.1.) a ušetřili jsme celých 140 Kč díky Štefičově hře na ukulele. (pozn. Štefič: dostali jsme slevu od majitele kempu, viz níže.) Po příchodu do města jsme zapadli do první hospůdky, kde měli happy hour s levnějším pivkem, než kde jsme byli doposud. Poserfovali jsme na internetu a vyřídili nějakou korespondenci. Pak jsme přišli do našeho kempu El Refugio. Rozdělení úloh bylo jasné. Já jsem začal stavět stan a Štefič šel na nákup. Po dostavění stanu jsem se zakecal s jedním Amíkem, který žije v Chile. Bavili jsme se o tom, co kde, kdo tady lezl, a najednou jsme byli my Ti hušťáci :D, protože oni zatím nikde nebyli. Večírek malý, ale příjemný okořeněný hrou na ukulele vyvrcholil příchodem správce kempu. Tomu se hra velice líbila, tak jsem na něj zkusil slevičku. Nu a podařilo se, podvolil se a místo 300 argentinských pesos mu stačilo 200 AP za oba za noc. (pozn. Štefič: Celou dobu jsme žili v tom, že 1AP = 1,42CZK a nakonec jsme byli příjemně překvapeni, že kurz je 1AP = 1,09CZK.)

(pozn. Štefič: Po silném zážitku z Niponino bivaku jsme si nejprve mysleli, že už se ani nebudeme pokoušet něco vylézt, protože už jsme neměli úplně moc času čekat na nějaké perfektní počasí. To jsme si naštěstí po pár pivech v hospodě v návalu hrdinství rozmysleli. Nažhavili jsme místní super rychlé internety a začali sledovat všechny možné předpovědi a modely počasí. Usmálo se na nás štěstí a předpověď nám ukázala, že bychom mohli mít ještě jednu šanci. Byla středa 17.1. a předpověď říkala, že by v sobotu 20.1. mělo být bezvětrí. I v kempu jsme zaslechli, že se blíží okno a bylo to vidět i na místních lezcích, kteří také ožili. Tak jsme s novou nadějí, poučení z předchozích nezdarů, začali plánovat náš předposlední pokus. No a předposlední proto, protože poslední pokusy se nikdy nedělají.)

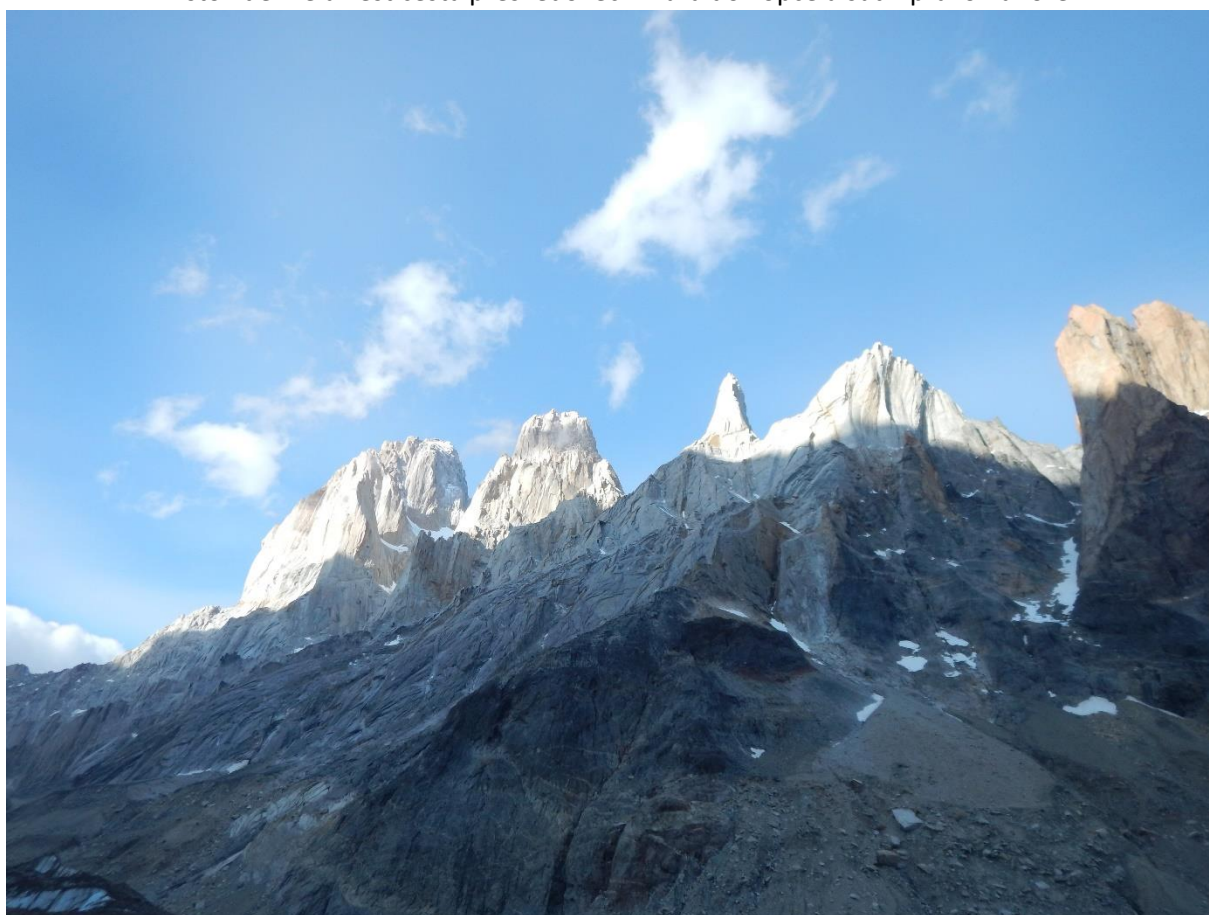
Štefič hraje v kempu Refugio

Cesta okolo Lago Torre s výhledy na Cerro Torre

Místo kde měla vést cesta přes ledovec – hurá do kopce a sutí vpravo nahoře

Pohledy při příchodu do BASE campu na masiv Fitz Roy

V kempu NiPoNiNo v 22 hodin večer

Pohledy při odchodu na masiv Fitz Roy

Pěkná túra

Fitz Roy a Poincenot

Štefič u Lago Torre

PIEDRA NEGRA

Piedra Negra je bivakovací místo pod věží Aguja Guillaumet, na kterou vede jedna z nejvíce lezených cest (Comesana-Fonrouge) a i v průvodci je označená jako ideální pro první lezení v oblasti. Důvodem je její poměrně krátká délka a dobrý přístup od chaty Piedra del Fraile (cca 2 hod od parkoviště po rovině a pak 3hod do bivaku 1000 výškových metrů). Auto jsme neměli, takže to zkusíme stopem. Už jsme byli ponaučeni z předchozích nezdarů a s vidinou, že za dva dny by mělo být ideální počasí, jsme vše promysleli a přichystali. Na stopu nám zastavilo první auto s lezci z našeho kempu, a že jedou na půl cesty na sportovky, tak ať si naskočíme na korbu (*pozn. Štefič: Shodou okolností to byl týpek, který nám večer před tím v kempu radil, ať se vykašleme na Comesana-Fonrouge a radši si dáme cestu Brenner-Moschioni. Prý tam bude méně lidí, je to víc vyrovnanějšího lezení, nástup je taky rychlejší protože, to co u Brennera už lezete tak u Comesana musíte ještě vydupat po ledovci sněhovým polem. Ještě nám i poradil, kudy máme slanit.*). Na korbě už seděli dva francouzští stopaři. Po vyložení jsme nedošli ani na krajnici, jen jsem mávnul na projíždějící auto a už jsme skákali na korbu dalšího jeepu. Následně k nám přiskočili i Frantíci a hodný pár turistů si s námi zajel cca 1km, aby nás dovezli až výchozímu místu. Dokonce nám i zastavovali na pořízení fotografií. Vyrázili jsme pěšky na chatu a za 2 hodky pohodovým tempem jsme byli na místě. Objednali jsme si pivo. S místními jsme si docela rozuměli, jeden si s námi dokonce zahrál naše pískařský pexeso, které jsem přivezl Nicovi jako dárek. Spát jsme šli brzo. Druhý den pršelo, tak jsme nahoru úplně nespěchali. S lezci z USA jsme hráli poker a čekali jsme, až přestane pršet. Odpoledne přestalo pršet a už dle předpovědi pršet nemělo, tak jsme vyrázili. Stan se zbytečnými věcmi jsme nechali dole a šli co nejvíc na lehko, že přespíme ve žďaráku. To se ukázalo jako celkem dobrý nápad, protože nikdo nebyl schopný v tom větru ani postavit stan. Jedněm Polkám se při stavění stanu polámaly tyčky, tak to také musely řešit nouzovým bivakováním bez stanu. Jak jsme si leželi ve spacácích a žďarácích, začalo dost pršet a pršelo a foukal silný vítr téměř celou noc. Já jsem v nouzovém žďaráku neoplýval nadšením, ale přesto jsem usnul. (*pozn. Štefič: Nepřízeň počasí trvala přibližně do čtyř do rána. Mně se podařilo usnout až ve dvě ráno, protože jsem furt řešil, aby na mě nepršelo. Hlavou se mi honilo, že když se to nepodaří už ani teď, tak že můžeme mít čisté svědomí, že jsme pro to udělali maximum.*). Po ránu, když mi v 5 zadrnčel budík, jsem jen vystrčil hlavu a zabrbal na Štefiče, že se na to můžu vy..... po takový noci. Jak jsem, ale tu hlavu vystrčil, uviděl jsem, že je totálně jasné nebe plné hvězd a ani nefouká. Řekl jsem si, sakra to vypadá dobře, dám ještě chvíli šlofana a uvidíme. Po hodině už nebyly hvězdy, ale jasná obloha. Nemohl jsem už dál ležet, z provlhlého spacáku jsem vylezl a začal řešit balení a snídani. Činnost probudila i Štefína a po ranních přípravách jsme v 8 hodin nandávali mačky a po ledovci začali šlapat nahoru. Už před námi byli cca tři skupiny lezců (*pozn. Štefič: Dvě nastupovaly přímo Comesana-Fonrouge a jedna nějakou nástupovou variantu, která začínala níž.*), kteří šli na stejnou cestu jako my (doporučenou z průvodce). No a když se zezadu tlačily další tři skupiny, rozhodli jsme se, že půjdeme jinou cestu doporučenou lezcem z kempu. Snazší nástup (bez strmého sněhového pole), trošku více lezení a předpoklad - méně lidí na skále. Pouze trojice (Rakušan, Švýcar, Němec), co se na nás bezprostředně tlačila, šla na stejnou cestu. Když jsme dorazili pod nástup, tak jsme je pustili, protože vypadali, že jsou rychlejší a nechtěli jsme, aby se na nás zesponu někdo tlačil.

Zkusíme to stopem

Krásné výhledy z korby auta

Cesta na chatu Piedra del Fraile

Foto stromu u chaty za bezvětří!!

Po ránu v bivaku Piedra Negra

Osvícený hřeben je celá naše cesta Brenner - Moschioni

AGUJA GUILLAUMET – BRENNER - MOSCHIONI

Do stěny jsme nastoupili v 10 hodin v záři slunce a také bez větru. Úžasné počasí, takové jsme v Patagonii za předchozí tři týdny ještě nezažili. Vyrázili jsme hned, jak kluci vpředu dali znamení, že opustili první štand. Krásné spáry, stoupky ve stěně a obecně skvělý materiál nás dostával do euforie. Že by se nám nakonec přeci jen poštěstilo? Štefíno vytáhl první délku za 5 a já pokračoval spojením dvou následujících délek za 3 a 5. Pak následoval crux cesty, spárová délka za 6b. V průvodci byl popis i obrázek maličko zavádějící, a tak trojka před námi nastoupila do jiné od pohledu plytké spáry a až na základě naší rady z dálky se borci vydali správnou cestou. Byli jsme jim v patách, a když borec dolézal tuto délku, tak už byl Štefič skoro u mě. Jednalo se o poměrně hezkou spáru utopenou v malém komínku. Kluci to lezli s báglem, my jsme si řekli, že bude příjemnější, když si batohy vytáhneme na laně. Tím se z toho stalo pohodové lezení v komíně se spárou. (pozn. Štefič: *Abychom batohy vytáhli, tak jsem cvakal jen jedno lano. Nechtěli jsme se následně zdržovat vymyšlením, jak to pak vlastně s bágla uděláme. Bylo to super lezení, na které jsme v našich poměrech zvyklí. Můj odhad je, že v Ádru by ta délka byla za 5-6 s jedním až dvěma kruhy. Ta linka měla 50m. Tady byl navíc bonus, že jsem tam mohl sypat jednoho frienda za druhým.*) Následovala délka za 5+ po krásných odštěpech a uchách, které člověk bral s převelikou opatrností, aby je neutrl. Originální kout byl plný ledu, tak jsem to oblézal zprava pěkně stěnou po zmíněných odštěpech a ve výsledku z toho byli poměrně pěkné pohyby. Jen jsem se nechal zlákat, stejně jako kluci před námi erární smyčkou vypadající jako štand a lezl jsem stále rovně. Cestou jsem si všiml pěkného koutu na levé straně, který spíš souhlasil s popisem. Na základě komunikace s parťákem a předešlými lezci, jsem usoudil, že jsem správně. Po dolezení ke smyčce bylo jasné, že je to omyl a že pravý kout nade mnou bude pěkně hnus. Proto, když dolézal Štefič, rozhodli jsme se, že doleze na správný štand a já pak několik metrů slezu a pofrčím za ním. Zdrželo nás to o více jak hodinu, ale smysluplně. Následující délka za 6a+ byl nádherný koutek s následným traverzem pěkného stěnového lezení po malých chytech zakončený opět krásnou žábou. (pozn. Štefič: *Prvních 25m byla pěkná těsná zábovačka, traverz a následná 15 metrová stěnovka byl nezvyk. Byl jsem odtraverzovaný na malých chytech a stupech a řešil jsem, jak se vůbec zajistím. Poslední jištění jsem měl v tom koutku. Naštěstí jsem si po pravé straně všiml takových dvou kapsiček, kam jsem poslal svoje nejmenší friendy a už jsem byl klidnější. V tu chvíli jsem si nebyl úplně jistý, jestli lezu správně. Rozhodoval jsem se, kterým směrem půjdu. Nakonec jsem s trochou představivosti lezl podél nevýrazného koutku, který byl naznačen v průvodci jako výrazný, následován Hanzem zmíněnou krásnou zábovačkou. Mně se to v tu chvíli, zas tolik nelíbilo, protože jsem z toho trochu vyjžděl a stupy tam byly pouze na tření. Každopádně mi tato délka přišla náročnější než ta 6b.*) Pak následovaly dvě dlouhatánské 4kové délky po hřebeni. Zbývalo už jen dolézt do Amyho kuloáru ke štandu, kde jsme následně měli při cestě zpět slaňovat. Zároveň jsme se zde napojili co cesty Comesana-Fonrouge. Odsud to byli 4 délky lezení (podle průvodce obtížností 4,2,5,4) a jedna délka na mačkách na vrchol. Vzhledem k tomu, že už bylo po sedmé hodině, měli jsme ještě co dělat. Viděli jsme, jak tým Brazilců jde nahoru cestou, kudy se normálně následně slaňuje, tak jsme kopírovali jejich cestu a bylo to o trochu těžší než dle průvodce, ale o to hezčí... V rámci urychlení jsme délky natahovali, co to šlo, a v 9 večer jsme byli na posledním štandu. Zde jsme vyměnili lezečky za boty s mačkami a vyrazili do vrcholového sněžného pole. Následovali jsme stopy přímo do prudkého svahu. Dle vyjádření parťáka to bylo zbytečně riskantní a je pravda, že jít okolo bylo o moc lepší (sestupovali jsme touto cestou).

Na vrcholu jsme byli v půl desáté a měli jsme krásné vyhlídky na Cerro Torre a další krasavce. Udělali jsme si fotky potřebné pro dokumentaci a běželi dolů. Čekala nás dvě krátká slanění a pak jsme se pro urychlení rozhodli poslechnout radu lezce z kempu. Nevydali jsme slaňovat Amyho kuloárem, ke kterému bychom museli ještě délku dolézt a dvakrát slanit, ale kuloárem předcházejícím. Slaňování kuloárem už bylo s čelovkami za tmy, ale pod vedením Štefína vše proběhlo bez problémů. (pozn. Štefič:

Za tmy to bylo o dost pomalejší, protože jsme museli štandy hledat. Naštěstí byly každých 30 metrů, takže jsem vždy Hanzovi nahlásil, kde je a vydal se hledat další. Měli jsme 70 m lana, takže jsme si to mohli dovolit.). Snad jen, že se parťákovi vycvaklo v půlce reverso a tak pak pokračoval na půl-loďáku, což pěkně kroutilo lana a to nás samozřejmě zase zpomalovalo. Poslední slánění o půlnoci bylo už pouze po ledovci strmým svahem zakončeným velkou trhlinou. Zajímavý pohled na konec.... Při sestupu po ledovci cca 40 stupňovým svahem mě neminuly komplikace s mačkou, a tak na mě musel parťák čekat dole pod ledovcem. To se ale vyřešilo setkáním s jinou lezeckou dvojkou (John z USA a Španělák, kteří byli na sestupu po dobytí věže Poincenot normální cestou), se kterou byla sranda a protáhli nás sestupovými morény až k ledovci vedoucímu téměř k tábořišti. (pozn. Štefič: Jojo, sranda byla. Když jsem přišel, tak zrovna dobalili brko Chronicu. Než přišel Hanz, tak jsme ho zhulili. John ho pak přivítal se slovy, jestli taky hulí. Odpověď byla jasná, tak ještě nabil skleněnku. Dali nám i napít, páč nám bažantům došla i voda. Mě a mým kotníkům ty sestupy moc nesvědčí, tak to byl hustej zážitek. Po 2 hodinách nástupu, 12 hodinách lezení a 3 hodinách slaňování následoval zlatý hřeb večera. Totálně vyždímanej a na prach zhulenej se o půl druhé ráno vydat šotolinou směr bivak. Nejvíc jsem se bál, abych na někoho neshodil nějaký šutr. Každopádně hvězdná obloha byla ten večer úplně parádní, takže jsem se při odpočinku v průběhu sestupu měl čím kochat.) Samozřejmě nám utekli, ale bylo to veliké usnadnění pro noční orientaci. Do bivaku jsme přišli kolem 3 ráno, našli jsme plynovou bombu půjčenou Amíkům (pozn. Štefič: Borci, se kterými jsme hráli poker, Ryan a Bart, nahoru vyběhli bez plynu, tak v domněnání, že už ji nebudeme potřebovat, jsme jim ji dali.), kteří nám ji při svém odchodu vrátili a díky tomu jsme si udělali rychlou večeři, ulehli jsme do spacáku a unaveni, ale šťastní usnuli pod nebem plným zářících hvězd, které se u nás nevidí.

Ráno jsme klukům, co nám v noci pomohli, přenechali přebytečné jídlo, protože oni tam zůstávali. Čekal nás sestup ke stanu, tam jsme si dali na posilněnou pizzu na půl a dvě sklenky vína, zabalili stan a pěšky vyrazili na stopa. Byla neděle, a tak jsme předpokládali, že to nebude problém. Předpoklad se stal skutečností, když jsme po cca 1,5 hodině přišli na silnici, kde parkovala auta. Ani jsme nemuseli zvedat palec a jakási slečna na nás volala, jestli chceme svézt do Chalténu, že když počkáme pár minut, že tam pojede a ráda nás sveze. Čekala na své brazilské přátele, a tak jsme jeli v oldskůlovém VW v pěti totálně zaházený batohama, ale s dobrou náladou. Spřátelili jsme se, a tak jsme jeli přímo s nimi do baru na happy hours. Bylo veselo a po rozloučení se v oslavách pokračovalo kolem ohně s krásnou hrou na kytaru a se zpěvem. Při vstupu do kempu jsme se potkali s kamarádem Bódou, kterému jsem vzal z Čech kreditku, tak bylo opravdu veselo.

Štefič na nástupu se sponzorským darem – rukavice od Restday

1. Délka v úžasném žulovém matroši

4. Délka za 6b

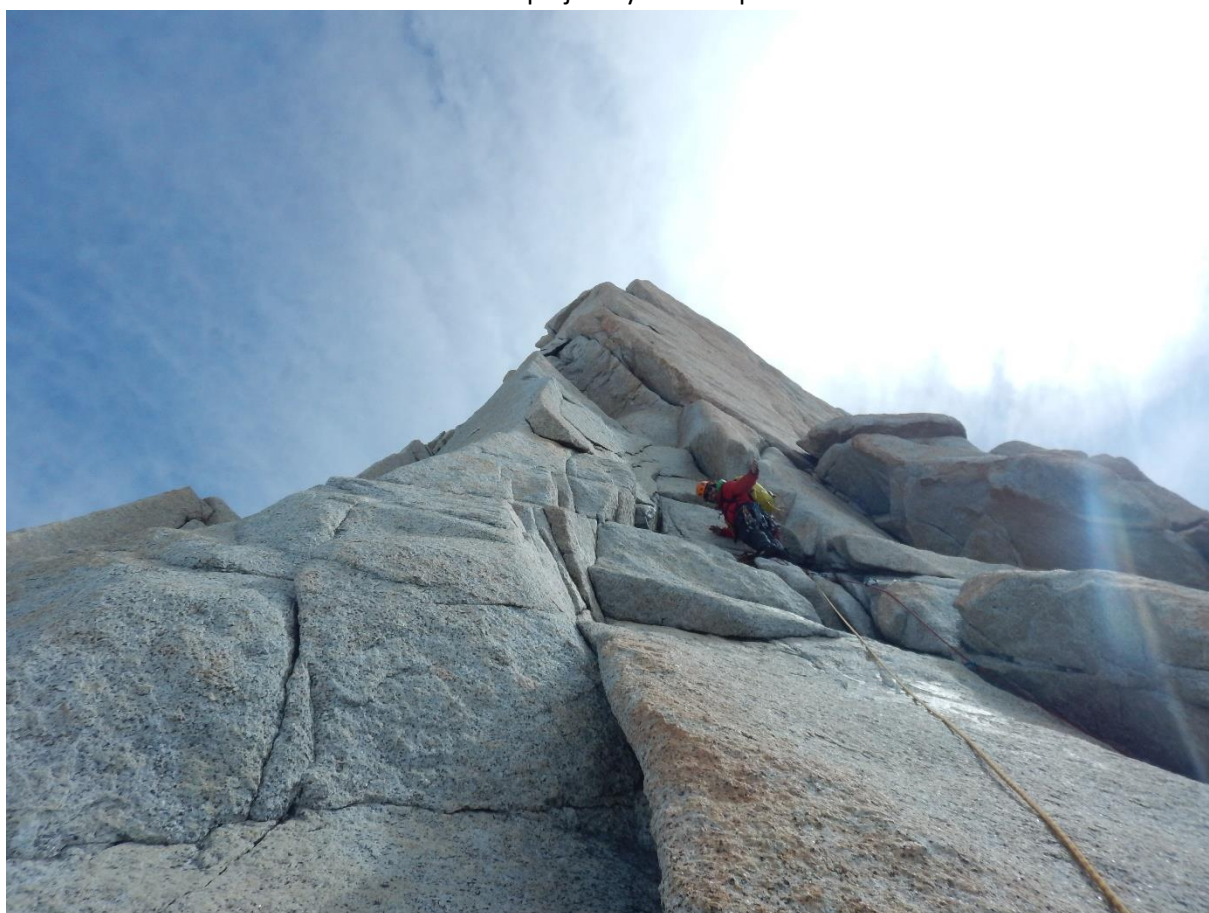
Pohled klíčovou spáru z dály (komínová nejvíce vlevo)

Detail ze 4. délky, krása stíhá nádheru

5. délka po jemných odštěpech

Milný štand na konci 5. délky

6. délka 6a+ pocitově těžší než předcházející 6b ale krásná

Dolez k poslednímu postupovému štandu cca v 8 večer

Panorámata z vrcholu

Cerro Torre

Vrchol Aguja Guillaoment

Vrchol Aguja Guillaoment

Vrchol Aguja Guillaoment

Začátek slaňování už za tmy

EL CHALTÉN – ZÁVĚR A CESTA DOMŮ

Následující den v El Chalténu byl náš závěrečný. Šli jsme do města koupit jízdenky na bus zpátky směr Puerto Natales a za rangery domluvit Bódovi povolení na okruh okolo hory Huemul se závěrečnou plavbou na lodi, kterou jsem měl příslibenou od Brendy, co nás vezla stopem do Chalténu. Živí se jako průvodkyně na lodi. Pak jsme ještě nakoupili nějaké poslední dárky, večeři (maso z lamy na pánev, protože to si doma fakt nedáme) a šli na happy hours. Když jsme vyrazili směr kemp udělat si zmíněnou večeři, stalo se něco nečekaného. Na ulici k nám přiskočil drobnější energický chlapík 50+. Slyšel češtinu. "Nazdar kluci." „Jéé, čau, Jindro“ (Jindra Hudy Hudeček) „Co tady děláte? Je tu ještě někdo z Čech? Pojdte, zvu Vás na pivo.“ Náš Škrovadský oddíl samozřejmě znal, takže byla od začátku sranda. (pozn. Štefič: *Náš pardubický kupodivu ne :-D*). Přiletěl, protože v předpovědi viděl, že bude okno. Skočil do letadla a už běhal po Chalténu a obvolával kámoše a sháněl někoho, s kým by si zalezl. Říkal, že tu má vyhlídnutý nějaký prváč na Fitz Roye. Dopili jsme pivo, a s tím že se nám koupené maso do rána nezkaží a že si ho uděláme ke snídani, nás pozval i na večeři. No všichni tři jsme si dali profi upravenou lamu a byla to pochoutka, kterou bychom si sami v podmínkách kempu asi těžko udělali. Nu a když Jindra říkal, že se nedovolal kámošovi z kempu a že nemá kde spát (pozn. Štefič: *Vypadalo to, že by mohlo v noci pršet a Jindra nechtěl začít výlet s mokrým spacákem*), ochotně jsem mu nabídl svoje místo ve stanu a šel jsem si lehnout do stanu k Bódovi, který byl vykempenej sám už 3 měsíce ve stanu a mně to nijak extra nevadilo. Po večeři jsme šli do kempu, Jindra šel hned spát, protože byl utahaný po letu, a my ještě poseděli a dali si po sklenici vína. Druhý den ráno nám Jindra rád ukázal své vybavení a s čím tady leze. Popsali jsme mu naše strasti a potvrdil nám, že se to tady dělá prostě jinak. Bylo fajn od něj slyšet, že je úspěch, že se nám na první pokus tady, podařilo vůbec něco vylézt. Řekl nám „50% lidí co přijedou do Patagonie lézt vůbec nevyjdou do bivaku, z toho pouze 30% z bivaku vyrazí lézt a jen 5% něco vyleze“. Tím nám hodně polichotil a zvednul sebevědomí. Pak nám dal pár rad, jak to tady funguje, a pak se sbalil a odešel. My jsme už taky byli sbaleni a vydali jsme se na autobus.

Následná cesta domů proběhla bez komplikací. V Santiagu jsme si dali poslední jihoamerickou večeři a ráno vyrazili směr Evropa s tím, že poslední věc, co musíme stihnout je hodit volební lístek do urny při druhé volbě prezidenta. Což se také v sobotu o půl druhé odpoledne podařilo, ale stejně to nakonec nebylo nic platné.

Společné foto s Jindrou Hudy Hudečkem